

have, at Lovforslaget kun omfatter Personer, der vare bosatte i Hertugdømmerne i 1864, dengang Fredsslutningen blev afsluttet; thi det vil jo ses, at Antallet af de Personer, som herefter kan faae Gavn af dette Forslag, efter al Rimelighed snart vil blive saaledes indskrænket, at Forslaget ikke kan faae stor Betydning. De, der ere fødte 1864, ere jo nu 16 Aar, og efter den preussiske Lovgivning skulle de, saavidt jeg veed, anmeldes inden deres 17de Aar, at de ville udvandre for at faae Lovmæssig Tilladelse dertil, og det vil altsaa kun vare 1 Aarstid endnu, at saadanne Personer kunne gjøre Brug af denne Lov. Der opstaar da det Spørgsmaal, hvorledes der skal forholdes med dem, der ere fødte i Hertugdømmet Slesvig efter 1864, efter Fredsslutningen. Derom har jeg set anføre, at de skulle behandles ganske som alle andre fremmede Folk og være ganske de samme Regler undergivne; men det forekommer mig dog, og jeg kan heller ikke tro Andet, end at i det Hele taget det danske Folk vil finde, at, da Beboerne i det nordlige Slesvig tale det samme Sprog som vi og føle sig knyttede til det samme Land som vi, bør de have Afskilligt forud for Andre. Dertil kommer, hvad ogsaa den ærede første Læser gjorde opmærksom paa, at deres Forhold, naar de komme hertil, endog vil være langt uheldigere end alle Andres, idet de nemlig kun kunne faae Forsørgelsesret efter at have opholdt sig 15 Aar i en Kommune, hvorimod alle andre Fremmede kunne faae det efter at have opholdt sig 5 Aar i en Kommune. Det er en saa stor Ubillighed overfor disse, at jeg ikke kan tro Andet, end at Lovgivningsmagten maa se at faae det forandret. Det er muligt, at det er saa, som den ærede Indenrigsminister nok mener, at det ikke kan ske uden Forhandling med Nabo-regjeringen, men saa maa vi dog vistnok haabe, at den ærede Minister vil lade sig det være magtpaaliggende, at vi snart maatte komme til at faae dette efter min og vel Alles Mening urimelige Forhold forandret. Ellers ville vi vistnok kunne komme i det Tilfælde, at de, der efter 1864 ere fødte i Hertugdømmet Slesvig og som saa udvandre hertil, i paakommende Trangstilfælde skulle hjemsendes, hvad jo for dem vilde være i allerhøjeste Grad trykkende, til det Land, hvorfra de ere udvandrede og hvor den Behandling, de der kunne vente sig, let kan blive en ganske anden end den, der ellers venter Folk, der sendes hjem til deres Fædreland. Jeg kan heller ikke se, hvorfor den ærede Minister holder saa bestemt paa, at de her i Riget skulle have haft fast Ophold i 5 Aar regnet fra det fyldte 18de Aar. De ville efter al Rimelighed komme herind, naar de have fyldt det 17de Aar, altsaa vil Opholdet endog snarere blive 6 Aar, men i alt Fald, om det kun er 5 Aar, kan jeg ikke forstaa, hvorfor der lægges saa megen Vægt derpaa, da den oprindelige Lov om Hjemstedsbevise slet ikke har nogen saa-

dan Grændse. Der vilde vistnok allerede være vundet Noget, naar Fristen blev sat lavere, f. Ex. til et Par Aar, men hvorfor kan den ikke helt bortfalde? Hvad angaar § 2, da har jo den ærede Indenrigsminister deri faaet en meget ubstrakt Bemyndigelse, en Bemyndigelse, som imidlertid kan komme til at gaa ud over vedkommende Kommune. Jeg tør ikke bestemt sige, at det ikke kan være nødvendigt, skjøndt det paa den anden Side vistnok kunde være ønskeligt, om der kunde gives mere bestemte Regler for Anvendelsen af denne Bemyndigelse, saaledes at Kommunerne kunne vide sig mere betryggede. Vi have jo i Winter her i Salen haat et Exempel paa, hvorledes en enkelt Kommune, Vejen-Læborg, har ment at være forurettet derved, at flere Familier faldt den til Byrde, uden at den kunde faae Staten til at yde den efter dens Mening fornødne Hjælp. Til Slutning vilde jeg tillade mig at spørge den ærede Indenrigsminister, om han veed, hvorvidt det forholder sig rigtigt, hvad man har kunnet læse i Bladene, at den tydske Regjering har forlangt, at de, som vilde udvandre til Danmark, forinden skulle staffe Bevis for, at de vilde blive modtagne her i Landet. Skulde det være Tilfældet, vilde det jo være nødvendigt, at man hos den danske Regjering søgte at faae saadanne Bevise, og jeg vil da ogsaa antage, at der kan være indkommet Andragender derom til den ærede Minister. Hvis Ministeren skulde være villig til at give saadanne Bevise for, at de Paagjældende vilde blive modtagne her, vilde det vel være ønskeligt, om det kunde blive gjort bekendt paa en saadan Maade, at de Vedkommende kunde vide det, thi ellers ville Mange maasse tro, at dermed er enhver Afgang for dem til at kunne benytte Udvandringen fra de fortrykte Forhold, hvorunder de leve, hertil Landet, af-
fkaar.

Indenrigsministeren (Steel): Det sidste Spørgsmaal, som blev rettet til mig af den ærede Læser (Høgabro), skal jeg bevare. Der er ganske vist stillet en Fordring fra den preussiske Regjering, at Slesvigere, der udvandre hertil, skulle for at kunne blive løste fra det undersaatlige Baand til Preussen, have en Attest herfra for, at de her ville blive modtagne som danske Under-saatter. Der er gjennem Indenrigsministeriet ført Forhandlinger desangaaende, som have ledet til et Forslag fra dansk Side om Formuleringen af saadanne Attester, hvilket jeg ikke veed rettere end, at det er blevet anset for fyldestgørende. Jeg tror derfor, at de Bønskeligheder, der fra den Side kunde være for danske Slesvigeres Udvan-dring hertil, ere havede. Iøvrigt maa jeg bemærke, at, naar det fra to af de ærede Læser er udtalt, at dette Lovforslag var paavirket af bestemte Forbringere fra Indenrigsministeren, som havde begrændset de Bestemmelser, man i det an-